

The Rules of Internet Business Correspondence

■ NASTA KURHANAVA

Nasta Kurhanava (born in 1981 in Horadnia\Hrodna) — LL.M student in Osgoode Hall Law School of York University, Toronto, Canada; graduated in International Law from the Faculty of International Relations, Belarusian State University. Worked as a legal adviser at the Belarusan-German JV “Dominik” (2003-2005). Legal interests comprise International Tax Law, Corporate Law, International Trade Law and Intellectual Property.

On November 23, 2005 the UN General Assembly passed the Convention on the Use of Electronic Communications in International Contracting.

The document was worked out by the UN Commission on International Trade Law (UNCITRAL). The basic task UNCITRAL was facing while developing the Convention was to bring the trade norms into conformity with the demands of time, when mailing is electronic rather than paper. The authors of the project were aiming at creating common principles of electronic trade accessible for similar use both in Belarus, Russia or the USA.

The convention is top open. It is of advisory nature. According to article 3, for instance, the parties may leave out the application of the Convention or deviate from any of its clauses or change its activity.

Containing a great number of provisos, the Convention may be applied only to a narrow class of relationship. In particular, it doesn't regulate transactions at stock market and with foreign currency, is not applied to operations with bills of exchange, way-bills and other documents enabling the parties to demand commodity supply or money payment. The transactions regulated by the Convention mustn't deal with interbank payment systems and payment agreements. And, certainly, the Convention doesn't deal with the treaties concluded in private, personal or domestic aims.

The UN member states may sign the Convention from January 16, 2006 till January 16, 2008. After six month starting from the day at least three countries sign it the Convention will go into force.

The Convention is of great value as it has modernized former UNCITRAL treaties and conventions (Standard laws of electronic commerce (1996-98) and Of electronic signature (2001-02)). The notion of e-mails joins in the six previously adopted UN conventions, including the Convention of recognition and execution of arbitral awards. The decision of modernization of other treaties is then up to the signatories of the Convention.

The new points in the Convention are the regulations of parts' location and the questions related to the decision of mailing date. So the location of the participants of international e-mailing is determined according to the location of a business organization/enterprise. At that the business organization is not a business organization only for the reason that it contains facilities, means of support of information systems and access to information system for other parts.

One can conclude from the definition of “a business”, the Convention contains¹, that it deals with the legal address or a point where the major financial flows of the correspondent take place.

The convention is also related to the problem of choosing an appropriate form of a mail and automatized systems for the conclusion of treaties.

The states which will sign the Convention will have to admit the main regulation of the whole Convention, which is “a message or a treaty may not be declared invalid or proclaimed devoid of power only because they are composed as a e-mail”.

Besides, the Convention does not require a particular composition form and practically allows using e-mails when the law requires written messages. An e-mail, in its turn, has to contain a signature corresponding to the agreement aims.

The document also introduces the notion of electronic offer and allows concluding agreements using automatized messaging systems. Moreover, a situation for concluding a valid treaty between automatized message systems is stipulated. In particular, it is assumed that the treaty may not be declared invalid only because a natural person hasn't controlled the process and examined the agreement.

¹ “A business” is the residence of a non-permanent enterprise realizing economic activity other than temporary offers of commodities or service from a fixed place.

Правілы электроннага бізнэс-ліставання

■ НАСТА КУРГАНАВА

Наста Курганова (нар. у 1981 г. у Горадні) — атрымлівае ступень магістра права ў Osgoode Hall Law School Ёрскага ўніверсітэту, Таронта (Канада). Скончыла аддзяленне “міжнароднае права” факультэту міжнародных стасункаў БДУ. У 2003—2005 г. рабіла юрысконсультам супольнай беларуска-нямецкай кампаніі “Dominik”. Галіна навуковых інтарэсаў — міжнароднае падатковае права, карпаратыўнае права, міжнароднае гандлёвае права, інтэлектуальная ўласнасць.

23 лістапада 2005 г. Генэральная Асамблея ААН прыняла Канвэнцыю аб выкарыстанні электронных паведамленняў у міжнародных дамовах.

Дакумент быў распрацаваны Камісіяй ААН у праве міжнароднага гандлю (ЮНСІТРАЛ).

Падставовай задачай, якая паўстала перад ЮНСІТРАЛАм у часе распрацоўкі Канвэнцыі, было прывядзеньне гандлёвых нормаў у адпаведнасць з вымогамі часу, калі большая частка ліставання існуе не ў папяровым, але ў электронным выглядзе. На гэце аўтары дакументу мелі стварэнне адзіных прынцыпаў электроннага гандлю, якія маглі аднастайна прымяняць як у Беларусі, так і ў Расеі ці ў ЗША.

Канвэнцыя напісаная максымальна адкрыта і мае рэкамэндацыйны характар. Напрыклад, у адпаведнасці з арт. 3, бакі могуць выключаць прымяненне згаданае Канвэнцыі ці адступаць ад любога зь ейных палажэнняў альбо змяняць ягоную дзейнасць.

Канвэнцыя змяшчае вялікую колькасць выняткаў з правілаў, а таму можа прымяняцца адно да вузкае клясы стасункаў. У прыватнасці, яна не рэгулюе ўгоды на фондавым рынку і з замежнай валютай, не прымяняецца ў апэрацыях з вэксалямі, накладнымі і іншымі дакументамі, якія даюць права ўдзельнікам правадачынінняў патрабаваць паставы тавараў ці платы грашовай сумы, а таксама тыя ўгоды, што рэгулююцца Канвэнцыяй, ня маюць датыкаць міжбанкаўскіх сплатных сістэмаў і сплатных пагадненняў. І, канешне, усё, што выкладзена ў Канвэнцыі, аніяк не датыкае дамоваў, заключаных у асабістых, сямейных альбо хатніх мэтах.

Падпісаць Канвэнцыю краіны-чальцы ААН змогуць у пэрыяд ад 16.01.2006 да 16.01.2008 г. Канвэнцыя набудзе моц пасля сканчэння паўгоду ад даты ейнага падпісання як найменей трыма дзяржавамі.

Вартасцю новае Канвэнцыі ёсць тое, што яна мадэрнізавала мінулыя пагадненні і канвэнцыі ЮНСІТРАЛ (Тыповыя законы аб электроннай камэрцыі (1996—1998) і Аб электронным подпісе (2001—2002)). Панятак электронных паведамленняў наўпрост уводзіцца ў шэсьць раней прынятых канвэнцыяў ААН, у тым ліку ў Канвэнцыю аб дамовах міжнароднай куплі-продажу тавараў і Канвэнцыю аб прызнанні і прывядзеньні ў выкананне замежных арбітражных рашэнняў. Рашэнне што да мадэрнізацыі іншых пагадненняў пакідаецца на разгляд удзельнікаў Канвэнцыі.

Новымі ў Канвэнцыі ёсць палажэнні аб месцазнаходжанні бакоў і пытанні, звязаныя з вызначэннем даты ліставання. Так, напрыклад, месцазнаходжанне ўдзельнікаў міжнароднага бізнэс-ліставання вызначаецца паводле размяшчэння камэрцыйнага прадпрыемства. Пры гэтым пэўнае камэрцыйнае прадпрыемства ня ёсць камэрцыйным прадпрыемствам наўпрост на падставе таго, што на ім знаходзіцца абсталяванне, сродкі падтрымкі інфармацыйнае сістэмы і пункт доступу да інфармацыйнае сістэмы для іншых бакоў.

З дэфініцыі “камэрцыйнага прадпрыемства”¹, якое змяшчае Канвэнцыя, можна зрабіць выснову, што тут вядзецца пра юрыдычную адрэсу альбо пункт, празь які праходзяць ключавыя фінансавыя плыні ўдзельніка перапіскі.

Канвэнцыя закранае таксама праблему выкарыстання адпаведнае неабходнае формы ліставання і аўтаматызаваных сістэмаў для заключэння дамоваў.

Дзяржавы, якія падпішуць памянёную Канвэнцыю, будуць павінныя прызнаць галоўнае па-

1 “Камэрцыйнае прадпрыемства” значыць любое месца, у якім бок захоўвае прадпрыемства, што ня мае часовага характару, дзеля ажыццяўлення іншае эканамічнае дзейнасці, чым часовыя паставы тавараў ці паслугаў з канкрэтнага месца.

The regulation of sending and receiving location and time also seems rather interesting. So the time the mail leaves the information system is the sending time, and the moment the recipient may take it from his box is the receiving time. This means that the moment of receiving and, for instance, the loading of a mail or examination moment do not coincide.

Besides, when the location of sending or receiving is required, the mail is considered to have been sent from the address of a sending business, and was received at the address of a business enterprise recipient, regardless of the mail addresses the parties used.

Special emphasis is given to a traditional question of jurisdiction covering suits against Internet-located enterprises. The liability was often evaded by registering the appropriate domain name someplace on the Cayman Islands moving a hosting to the area beyond the reach of law machinery. The authors of the project offer not to consider a priori that the country of a business enterprise coincides with that of the domain and e-mail address related to some country.

Thus, one of the most difficult legal problems is resolved, which is how to move the investigation from the sphere of virtual relations to that of real ones in conformity with international law norms.

Though regardless of its advantages, the Convention is evidently of little use for real business tasks.

It's not worth saying that in the course of several years the notions of "World Wide Web", "domain name", "e-mail address" may transform immensely through press of businessmen, politicians and web-programmers and the touched upon problems will lose their topicality.

But the Convention approached to the comprehension of global relations essence. The document allows not taking into consideration the fact that the sides' business enterprises are located in different countries. Moreover, neither the state of the sides, nor their civil or trade status, nor the civil or trade nature of the treaty is taken into account during the decision of Convention application.

лажэнне ўсяе Канвэнцыі, а менавіта, што паведамленне альбо дамова “ня могуць быць пазбаўленыя сапраўднасці ці пазыўное сілы адно на той падставе, што яны складзеныя ў форме электроннага паведамлення”.

Акрамя таго, Канвэнцыя не вымагае канкрэтнае формы складання і фактычна дазваляе выкарыстоўваць электронныя паведамленні там, дзе закон патрабуе выкарыстання паведамленняў у пісьме. У сваю чаргу, ад электронных паведамленняў патрабуецца подпіс, які адпавядае мэце дамоўленасці.

Дакумент таксама ўводзіць панятак электроннае аферты і дазваляе заключаць дамовы з выкарыстаннем аўтаматызаваных сістэмаў паведамленняў. Больш за тое, асобна абумоўліваецца і дапушчаецца сытуацыя, калі сапраўдная дамова заключаецца паведамленнямі паміж аўтаматызаванымі сістэмамі. У прыватнасці, дапушчаецца, што такая дамова ня можа быць прызнаная несапраўднай толькі таму, што аніякая фізычная асоба не кантралявала працэсу і не праглядала дамовы.

Вельмі цікавай ёсць таксама рэгляментацыя часу і месца адпраўлення і атрымання электронных паведамленняў. Так, калі за час адпраўлення лічыць момант, калі ліст пакідае інфармацыйную сістэму, то часам атрымання ёсць час, калі з’явілася магчымасць для вымання ліста з скрыні атрымальніка. Гэта, у прыватнасці, значыць, што атрымання і, напрыклад, загрузка ці азнамленне зь лістом, чыняцца ў розныя моманты.

Акрамя таго, калі патрабуецца вызначыць месца адпраўлення альбо атрымання паведамленняў, лічыцца, што ліст быў адпраўлены з адрэсы камэрцыйнага прадпрыемства-надаўцы і прыйшоў на адрэсу камэрцыйнага прадпрыемства-атрымальніка незалежна ад таго, якімі паштовымі адрэсамі карысталіся бакі.

Асаблівую ўвагу аўтары надалі традыцыйнаму пытання падсуднасці пазываў супраць прадпрыемстваў, што знаходзяцца ў Інтэрнэце. Так, досыць часта пазбягаць падсуднасці можна было шляхам рэгістрацыі адпаведнага дамэннага імя дзе-небудзь на Кайманавых выспах і вываду хостынг у недасяжны для праваахоўных органаў рэгіён. Аўтары канвэнцыі прапануюць не лічыць апрыёры, што дзяржава месцазнаходжання камэрцыйнага прадпрыемства супадае з дамэнным імем і адрэсай электроннае пошты, з’вязанымі зь якой-небудзь краінай.

У такі спосаб, яны раз’вязваюць адную з самых складаных праўных праблемаў — як вывесці раз’біральніцтва паводле нормаў міжнароднага права з сферы віртуальных дачыненняў у сферу рэальных.

Аднак, не зважаючы на вышэйпамянёныя перавагі Канвэнцыі, ужо зараз становіцца відавочным, што дзеля рэальных камэрцыйных задачаў яна ёсць малапрыдатнай.

Ці варта казаць, што цягам бліжэйшых некалькіх гадоў значэнне такіх паняткаў, як “World Wide Web”, “дамэннае імя”, “адрэса электроннае пошты”, можа дастаткова істотна трансфармавацца пад націскам прадпрыемстваў, палітыкаў і ўэб-праграмістаў і праблемы, якія закранаюцца аўтарамі канцэпцыі, састарэюць.

Праўда, Канвэнцыя зрабіла крок да разумення сутнасці глябальных дачыненняў. Дакумент дазваляе пры выкананні палажэнняў Канвэнцыі не прымаць пад увагу тую акалічнасць, што камэрцыйныя прадпрыемствы бакоў знаходзяцца ў розных дзяржавах. Больш за тое, ані дзяржаўная прыналежнасць бакоў, ані іх цывільны ці гандлёвы статус, ані цывільны ці гандлёвы характар дамовы не прымаюцца пад увагу пры вызначэнні прымяняльнасці Канвэнцыі.